

Pievērsiet vērību praviešu vārdiem

Elders Kventins L. Kuks
no Divpadsmi apustuļu kvoruma

Kā Baznīcas priesterības nesējiem mūsu svēta atbildība ir sekot mūsu pravietim.

Mani dārgie priesterības brāļi, es esmu pateicīgs, ka varu būt ar jums kopā šajā Vispārējās konferences sesijā šajā vēsturiskajā dienā.

Mēs apbrīnojam tos, kuri riskē ar savu dzīvību, lai glābtu tos, ka ir briesmās.¹ Kad es apmeklēju Dienvidkaliforniju postošā Santa Ana vēju ugunsgrēka laikā pagājušā gada nogalē, mani iespaidoja redzētais. Pirmkārt, tas, kā Baznīcas locekļi palīdzēja tiem, kam tas bija nepieciešams. Otrkārt, cik pateicīgi viņi bija ugunsdzēsējiem. Kāds no namīpašniekiem aprakstīja, ko viņš redzēja, ko darīja ugunsdzēsēji. Viņš norādīja, ka Santa Ana vēji pūta no siltā tuksneša uz okeāna pusi. Kad sākās ugunsgrēks, šie karstie tuksneša vēji liesmas nesa ar ātrumu līdz pat 60 vai 70 jūdzēm (97–113 km) stundā. Namīpašnieks aprakstīja savu pateicību un apbrīnu, kad viņš vēroja ugunsdzēsējus, stāvēt ar savām šļūtenēm pret uguns sienu, kura bija pat 10 pēdu (3 metru) augstumā un kura tiem nāca virsū milzīgā ātrumā. Šie drosmīgie vīrieši un sievietes spēja glābt gan cilvēkus, gan to mājas, atrodoties pastāvīgās briesmās.

Laiku pa laikam kā atsevišķi cilvēki un kā Baznīca mēs ejam cauri krīzes un briesmu periodiem. Daži rodas ātri līdzīgi ugunij. Citi ir viltīgi un ir gandrīz nenosakāmi, pirms tie nāk pār mums. Dažiem vajadzīga varonīga rīcība, taču vairums ir mazāk iespaidīgi. Izšķiroši svarīgs ir veids, kā mēs reaģējam. Mans mērķis šovakar ir no jauna uzsvērt priesterības vadītājiem to, cik svarīgi ir uzklaut praviešu vārdus. Tas ir vienīgais drošais veids, kā atbildēt uz visu veidu fiziskām un garīgām briesmām. Palīdzēs dažas ilustrācijas.

Daudzi no jums ir piedalījušies ceļojumos, lai pieredzētu un novērtētu Vilija un Martina rokas ratiņu kompāniju dramatisko glābšanu. Pirmo reizi par šo glābšanu es uzzināju, kad biju pusaudzis. Mana māte iedeva man grāmatu, ko bija sarakstījis Orsons F. Vitnijs, kurš vēlāk kļuva par apustuli.² Eldera Vitnija grāmata iepazīstināja mani ar varonīgajiem centieniem, kurus vadīja Brigams Jangs, lai glābtu rokas ratiņu kompānijas. Viņus bija pārsteigušas ziemas vētras Vaiomingas plašajos līdzenumos. Daži bija miruši, un daudzi citi bija uz nāves sliekšņa. Brigams Jangs uzzināja par viņu stāvokli, un 1856. gada oktobra vispārējā konferencē viņš deva norādījumus svētiem pamest visu un glābt šos cilvēkus, kas bija līdzenumos.³

Atbilde bija dramatiska. Elders Vitnijs ziņoja: “Drosmīgie vīri ar savu varonību — jo viņu pašu dzīvības bija briesmās, kad tie stājās pretī ziemas vētrām līdzenumos — ir padarījuši sevi nemirstīgus un ieguvuši simtiem cilvēku nezūdošu pateicību, kuri bez šaubām tika glābti no bojāejas, pateicoties viņu savlaicīgajai rīcībai.”⁴

Viens no iemesliem, kāpēc mana māte man iedeva eldera Vitnija grāmatu, bija, lai īpaši atgādinātu par manu vecvectēvu. Deivids Patens Kimbals, kurš piedalījās glābšanā, bija 17 gadus vecs. Visi glābēji cīnījās ar biezu sniegu un zemām temperatūrām, glābjot šīs rokas ratiņu kompānijas. Veicot lielu personīgo upuri, Deivids un viņa biedri palīdzēja pārvest daudzus no pionieriem pāri ledus piepildītajai Svītvāterai.⁵ Šis patiesais stāsts atstāja uz mani lielu iespaidu. Es vēlējos pierādīt savu uzticību Tam Kungam ar kādu dramatisku rīcību. Tomēr, tiekoties ar savu vectēvu, viņš paskaidroja, ka tad, kad prezidents Brigams Jangs sūtīja Deividu un citus jaunus vīriešus viņu glābšanas misijā, prezidents Jangs viņiem deva norādījumu darīt visu, ko tie spēja, lai glābtu rokas ratiņu kompāniju, pat riskējot ar savu pašu dzīvību.⁶ Viņu drosmīgā rīcība bija īpaša, lai sekotu pravietim Brigamam Jangam, un, tā darot, viņi izrādīja savu ticību Tam Kungam Jēzum Kristus. Mans vectēvs teica man, ka pravieša padoma pastāvīga un uzticīga pildīšana ir galvenais, ko man vajadzētu mācīties no mana vecvectēva kalpošanas. Tikpat varonīgi, kā tas bija Deividam un viņa biedriem palīdzēt glābt pionierus, arī mūsdienās tā ir varonība — pildīt pravieša padomus.

Bieži stāstīts pieraksts no Vecās Derības ilustrē šo principu. Naamans, ievērojams Sīrijas vadītājs, cieta no lepras. Viņš uzzināja, ka pravietis Elija Israēlā viņu varētu dziedināt. Elija sūtīja savu vēstnesi, lai pateiktu, ka Naamanam jānomazgājas Jordānas upē septiņas reizes un ka tad viņš būs tīrs. Sākumā Naamans apvainojās par šo padomu. Tomēr tad viņa kalpi teica: “Ja pravietis tev būtu kādu lielu lietu uzlicis, vai tad tu to nedarītu?” Tad Naamans izpildīja pravieša Elijas padomu, un viņš bija tīrs.⁷

Līdzīgi Naamanam jūs, jaunie priesterības nesēji, varat gaidīt, lai darītu kaut ko varenu, vai piedalīties kaut kādā dramatiskā notikumā, tādā kā rokas ratiņu glābšanā. Tomēr jums vajadzētu apņēmties pildīt pravieša padomus. Augstākais Prezidijs ir no jauna apstiprinājis apņemšanos paaugstināt cienīguma standartu jaunajiem cilvēkiem, kuri tiek ieteikti kalpošanai misijā. Būt brīvam no pasaules grēkiem un atbilstība augstajiem standartiem misionāru kalpošanā varētu būt viens no mērķiem. Sevis sagatavošana saņemt aicinājumu no pravieša, sludināt evaņģēliju un glābt kādus no Debesu Tēva bērniem ir gan nozīmīgi, gan varonīgi. Jūs varat pārvarēt šo izaicinājumu.

Cauri vēsturei mīlošais Tēvs Debesīs un Viņa Dēls, Jēzus Kristus, kurš ir Baznīcas galva, ir svētījis mūs ar praviešiem, kuri sniedz padomus un brīdina par nākotnes briesmām.⁸ Mācības un Derību 21. nodaļā, runājot konkrēti par pravieti, Tas Kungs paziņo:

“Tu pievērsīsī vērību visiem viņa vārdiem un pavēlēm, ko viņš dos jums, kā viņš tos saņem, staigādams visā svētumā Manā priekšā;

jo viņa vārdu jūs pieņemsit kā no Manas paša mutes, visā pacietībā un ticībā.”⁹

Mums bija liela privilēģija šajā rītā svinīgā sanāksmē atbalstīt prezidentu Tomasu S. Monsonu kā mūsu pravieti, gaišreģi un atklāsmju nesēju un kā 16. pravieti šajā atklāšanā. Vēlāk šīs konferences priesterības sesijā mēs būsīm svētīti, jo varēsīm dzirdēt viņa pirmo Vispārējās konferences runu kā Baznīcas prezidentam. Mēs vēlēsimies atbalstīt viņu no visas sirds, pievēršot rūpīgu uzmanību tam, ko viņš mācīs un ko mēs jutīsim.

Mana mīlestība un pateicība par mūsu iepriekšējo pravieti, prezidentu Gordonu B. Hinkliju, ir dziļi manā sirdī, un tā paliks ar mani cauri mūžībai. Taču tāpat kā mūsu sirdī ir vieta visiem bērniem, kas nāk mūsu ģimenē, mums tāda pat mīlestība un uzticība ir pret jebkuru pravieti, kuru Tas Kungs aicina, lai vadītu Viņa Baznīcu.

Pravieši ir iedvesmoti sniegt mums pravietiskas prioritātes, lai mūs aizsargātu no briesmām. Piemēram, prezidents Hiberns Dž. Grants, pravietis no 1918. līdz 1945. gadam, bija iedvesmots uzsvērt dzīvošanu pēc Gudrības Vārda,¹⁰ principa ar apsoliājumu, ko Tas Kungs bija atklājis pravietim Džozefam.¹¹ Viņš uzsvēra to, cik nozīmīgi ir nesmēķēt un nedzert alkoholiskos dzērienus, un norādīja bīskapiem pārskatīt šos principus tempļa rekomendācijas intervijās.

Tajā laikā smēķēšana sabiedrībā bija vispārpieņemta, pat kā valdzinoša uzvedība. Medicīnā par smēķēšanu daudz neraizējās, jo zinātniskie pētījumi, kas saistītu cigarešu smēķēšanu ar daudziem vēža veidiem bija vēl tālu nākotnē. Prezidents Grants sniedza padomus ļoti enerģiski, un mēs kļuvām pazīstami kā cilvēki, kas atturas no dzeršanas un smēķēšanas.

Sākot ar 1960-to gadu beigām, narkotiku lietošana sasniedza epidēmiskus apmērus visā pasaulē. Lai gan bija daži Baznīcas locekļi, kuri dumpojās, vairums PDS jaunatnes spēja izvairīties no narkotiku postošās lietošanas.

Paklausība Gudrības Vārdam deva mūsu Baznīcas locekļiem, īpaši mūsu jaunatnei, aizsargpoti pret narkotiku lietošanu, to izraisītām veselības problēmām un morālo kaitējumu. Diemžēl mūsdienās parādās narkotiku lietošanas atdzimšana. Dzīvošana pēc Gudrības Vārda mūsdienās atbrīvos jūs no dažām visnopietnākajām briesmām, ar kurām jūs varat sastapties šajā dzīvē.

Dažkārt pravieši mums māca pravietiskas prioritātes, kas sniedz mums aizsardzību pašlaik un nākotnē. Piemēram, prezidents Deivids O. Makejs bija pravietis no 1951. līdz 1970. gadam. Viena no jomām, kurai viņš pievērsa nozīmīgu uzmanību, bija ģimene. Viņš mācīja, ka nekādi panākumi dzīvē nevar kompensēt neveiksmi mājās.¹² Viņš mudināja Baznīcas locekļus stiprināt ģimenes, pastiprināti dzīvojot pēc evaņģēlija. Viņa mācības bija aizsardzība pret laulības institūcijas sabrukšanu, kas bija izplatīta pēc viņa nāves.¹³ Pateicoties prezidenta Makeja mācībām, Pēdējo Dienu Svētie stiprināja savu apņemšanos pret ģimeni un mūžīgo laulību.

Kā Baznīcas priesterības nesējiem mūsu svēta atbildība ir sekot mūsu pravietim. Mēs atbalstām prezidentu Monsonu un viņa padomniekus, prezidentu Airingu un prezidentu Uhtdorfu.

Mēs vēlamies, lai jūs, jaunie cilvēki, zinātu, ka prezidents Tomass S. Monsons ir Tā Kunga sagatavots kopš savas jaunības, lai būtu pravietis.¹⁴ Pēc kalpošanas flotē 2. Pasaules kara noslēgumā viņš tika ordinēts par bīskapu 22 gadu vecumā un tad kalpoja staba prezidijā. 32 gadu vecumā viņš kalpoja par misijas prezidentu Kanādā kopā ar savu mīļoto dzīvesbiedri Fransisu Monsoni. Viņš tika aicināts par apustuli no prezidenta Makeja, kad viņš bija tikai 36 gadus vecs. Viņš ir jaunākais cilvēks, kurš ticis aicināts par apustuli pēdējo 98 gadu laikā, un ir kalpojis vairāk nekā 44 gadus. Pēdējos 22 gadus viņš ir kalpojis par padomnieku prezidentiem Ezram Taftam Bensonam, Hovardam V. Hanteram un Gordonam B. Hinklijam.¹⁵

81. nodaļa Mācībā un Derībās sniedz norādījumus padomniekiem Augstākajā prezidijā. Tā satur svarīgus priesterības principus. Pirmais norādījums ir būt uzticīgam „padomē.” Prezidents Monsons ir uzticīgi sniedzis padomus katram no trim praviešiem, ar kuriem viņš kopā kalpoja. Augstākā Prezidija vienotība visos viņu svarīgajos lēmumos ir bijis piemērs mums visiem kā priesterības vadītājiem, kā rīkoties Baznīcas pārvaldē.

Otrs norādījums ir sludināt evaņģēliju. Prezidents Monsons ir bijis izcils misionārs visu savu dzīvi. Viņa personīgie misionāra centieni, viņa pārrauga darbs misionāru departamentā un viņa aicinājums, un misijas prezidentu apmācīšana ir veikta ar entuziasmu. Viņš sniedza nozīmīgu ieguldījumu jaunajā misionāru ceļvedī “*Sludini Manu evaņģēliju*”. Papildus vērtīgajam ieguldījumam grāmatas saturā, viņš iedvesmoja iekļaut patiesus stāstus, lai ceļvedī padarītu dzīvu. Ar iespiedēja pieredzi viņš uzlaboja dizainu un izkārtojumu. Viņš patiesi ir izcils misionārs.

Trešais norādījums ir šāds: “Tādēļ esi uzticīgs, paliec tajā amatā, ko es tev esmu nozīmējis; palīdzi vājajiem, pacel gurdenās rokas un stiprini nespēcīgos ceļus.”¹⁶ Daudzi no mūsu brāļiem un māsām saskaras savā dzīvē ar postošām problēmām. Tiem palīdzot,

kā to būtu darījis Kristus, mēs kā priesterības vadītāji, vecāki, draugi un mājskolotāji varam līdzināties rokas ratiņu kompāniju glābējiem.

Prezidenta Monsona glābēja centieni šajā sakarā ir bijuši īpaši pamācoši. Būdams bīskaps, viņš mācījās kalpot savas bīskapijas locekļiem. Viņš ir sazinājies ar tiem un kalpojis viņu bērniem un mazbērniem. Neskatoties uz aizņemto grafiku, viņš ir spējis runāt visu 84 atraitņu bērēs, kas dzīvoja viņa bīskapijā, kad viņš bija bīskaps.

Viņš ir sniedzies pie grūtībās nonākušajiem ievērojamā un personīgā veidā. Viņš ilgus gadus ir pārraudzījis humānās palīdzības centienus, un tas ir svētījis cilvēkus visā pasaulē, gan Baznīcas locekļus, gan cilvēkus no citām ticībām. Viņa personīgā kalpošana bija Kristum līdzīga un ir sniegusi mierinājumu un mieru neskaitāmiem cilvēkiem. Kāds no maniem draugiem, kurš bija zaudējis savu mazdēlu traģiskā notikumā, stāstīja man, ka viņa bēdas bija gandrīz neaptveramas. Prezidenta Monsona kalpošana viņam pārvērtā gandrīz neaptveramās bēdas tādā mierā, kas augstāks par saprašanu. Viņa centieni personīgi kalpot tiem, kuri ir slimi un ciešanās, ir bijuši ārkārtēji.

Prezidents Monsons ir darījis visu to labāko, lai palīdzētu vājajiem, paceltu gurdēnās rokas un stiprinātu nespēcīgos ceļus. Viņš ir paaugstinājis savu aicinājumu kā padomnieks Augstākajā prezidijā ievērojamā veidā. Viņš ir drosmīgi liecinājis par Jēzu Kristu visā pasaulē, kas ir visu apustuļu galvenā atbildība.

Kā tad jaunākais Divpadsmito loceklis, piedaloties manā pirmajā Augstākā Prezidija veidošanā Soltleikas Tempļa augšistabā šajā februārī, es pieredzēju Gara apstiprinājumu, kad kā Divpadsmitais individuāli un anonīmi atbalstīju prezidentu Monsonu kā Tā Kunga pravieti un Baznīcas prezidentu.

Es esmu pateicīgs par mūsu Tēvu Debesīs, kurš mīl mūs, un par Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, kurš ir mūsu Glābējs un caur Izpirkšanu mūsu galīgais Glābējs no dzīves fiziskajām un garīgajām briesmām. Viņš ir mūsu Aizstāvis Tēva priekšā. Par to es sniedzu liecību Jēzus Kristus Vārdā, amen.

ATSAUCES

1. Skat. Jāņa 15:13.
2. Skat. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 2. izd. (1945), 413–14.
3. Skat. Gordon B. Hinckley, “The Faith to Move Mountains,” *Liahona*, 2006. g. nov., 83–84.

4. *Life of Heber C. Kimball*, 413.
5. Skat. Chad M. Orton, “The Martin Handcart Company at the Sweetwater: Another Look,” *BYU Studies*, 45. sēj., Nr. 3 (2006): 5–37.
6. Skat. M. Jeanne Kimball Pedersen, *Crozier Kimball: His Life and Work* (1995), 6–7.
7. Skat. 2. Ķēniņu 5:1–14.
8. Skat. Amosa 3:7.
9. M&D 21:4–5.
10. Skat. *Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant* (Melhisedeka priesterības un Sieviešu palīdzības biedrības mācību kurss, 2002), 189–97.
11. Skat. M&D 89.
12. Citēts no J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; Conference Report, 1935. g. apr., 116.
13. Skat. Brad Schiller, “The Inequality Myth,” *Wall Street Journal*, 2008. g. 10. marts, A15.
14. Skat. šādus piemērus: 1. Samuēla 2:26; Mormona 1:2; Džozefs Smits — Vēsture 1:7.
15. Skat. *Deseret Morning News 2008 Church Almanac* (2007), 35.
16. M&D 81:3–5.